

Uusi pukeminen voimalla

(A Fresh Enduement With Power)

Zac Poonen

Jumala sallii elämässämme monia asioita, jotka ajavat meidät riippumaan kiinni Hänessä. Vuoden 1974 lopulla Jumala oli 15 vuoden aikana särkenyt minua monin tavoin. Seurakuntien monet vanhemmat veljet olivat ymmärtäneet minua väärin ja kadehtineet palvelutyötäni ja olivat hiljentäneet ja hyljänneet minut. Olin henkilökohtaisessa elämässäni epäonnistunut monesti. Kodissamme olimme Annien kanssa läpikäyneet äärimmäisen taloudellisen hädän aikoja ja kaiken muun lisäksi muutettuani Bangaloreen sairastuin.

Olin aina ollut terve nuorimies, mutta heti muutettuani Bangaloreen vuonna 1972 minua vaivasivat pahasti toistuvat astmakohtaukset. Se oli niin paha, etten voinut nukkua öisin, vaan minun oli useimmat yöt istuttava tuolissa. Minun oli suihkutettava astmaa helpottavia lääkkeitä säännöllisesti suuhuni vain kyetäkseni hengittämään vapaasti. Ihmiset kertoivat minulle, että Bangalore oli astmapotilaalle pahin paikka Intiassa. Tiesin kuitenkin, että Jumala oli johtanut meidät Annien kanssa muuttamaan Bangaloreen. Tämä oli siis selvästi Saatanan hyökkäys saada minut muuttamaan pois Bangaloresta – jostakin syystä.

Puolivälissä vuotta 1974 minua kutsuttiin Bangaloren baptistikirkon pastoriksi. Sanoin heille, että saarnaisin heille joka sunnuntai aamulla ja illalla kahdella ehdolla -- (1) että minä en ottaisi ”pastorin” tittelä (koska vihasin uskonnollisia titteleitä); ja (2) että en saisi palkkaa seurakunnasta (koska minusta tuntui, että kykenisin saarnaamaan heille koko totuutta vain, jos en saisi heiltä rahaa). He suostuivat kumpaankin ehtoon helposti ja minä aloin saarnata baptistikirkossa.

Henkilökohtaisessa elämässäni olin kuitenkin epätoivoisessa hengellisessä hätätilassa. Niinpä aloin vakavasti etsiä Jumalaa rukouksessa yhdessä erään toisen veljen kanssa, joka oli myös epätoivoisessa hädässä. Kaikki pysyi meille kuitenkin muuttumattomana kuukausi toisensa jälkeen.

Tammikuussa 1975 eräs karismaattisen liikkeen johtaja tuli Bangaloreen pitämään muutamia kokouksia. Olin lukenut hänen kirjojaan ja tullut suuresti siunatuksi hänen tasapainoisen opetuksensa kautta koskien Pyhän Hengen kastetta. Kävin hänen kokouksissaan ja kysyin häneltä haluaisiko hän puhua kirkossamme seuraavana sunnuntai-aamuna. Hän suostui mielellään.

Ennen sunnuntai-aamun tilaisuutta Herra kysyi minulta olisinko valmis seisomaan seurakuntani (joka kunnioitti minua niin suuresti) edessä ja tunnustamaan olevani tekopyhä. Sanoin: ”Kyllä Herra.” Meidän ei tarvitse tunnustaa yksityisiä syntejä julkisesti, mutta minun tapauksessani minä petin kaikkia tekopyhyydelläni.) Olin tullut elämäni aallonpohjaan ja olin valmis tekemään mitä tahansa ja maksamaan minkä tahansa hinnan, jos Herra vain kohtaisi minua.

Tämä saarnaaja esitti aina kokoustensa lopussa kutsun tulla eteen niille, jotka halusivat puolestaan rukoiltavan. Niinpä tuona sunnuntai-aamuna suunnittelin mennä ensimmäisenä eteen ja tunnustaa tekopyhyteni, mutta yllättäen ainoastaan tuona sunnuntai-aamuna hän ei esittänyt kutsua ollenkaan. Niinpä en saanut tilaisuutta tehdä julkista tunnustustani. Minusta tuntui, että Herra oli nähnyt halukkuuteni uhrata maineeni – ja se riitti hänelle. Olin asettanut ”Iisakkini” alttarille ja Herra oli palauttanut sen minulle. Hän sanoi minulle: ”Ei voi olla niin, Zac, että Jumala kutsuu sinut työhönsä eikä sitten annakaan sinulle voimaansa.” Kun hän sanoi nämä sanat, usko

syntyi yhtäkkiä sydämessäni – ja minä uskoin, että Jumala oli vastannut rukoukseeni saada voimaa. Polvistuimme rukoilemaan ja hän rukoili puolestani. Sitten minä rukoilin ja kiitin Herraa, että Hän vastaisi rukoukseeni. Niin tehdessäni huomasin yhtäkkiä puhuvani outoja tavuja, joita minulla ei ollut tarkoitus lausua. Vaihdoin takaisin englanninkieleen ja huomasin jälleen sanovani joitakin outoja tavuja, joita en voinut ymmärtää. Tämä hämmensi minua, mutta ilo täytti sydämeni. Olimme rukoilleet vain muutamia minuutteja. Noustessani ylös rukouksesta kysyin tältä veljeltä, mitä hän oli kuullut. Hän sanoi kuulleensa minun puhuvan kielillä! Vaimoni kertoi minulle myöhemmin, että kun hän näki minun tulevan takaisin tuosta rukoushetkestä, hän tiesi – valosta kasvoillani, että jotakin ihmeellistä oli tapahtunut minulle. Jumala oli todella kohdannut minua – eivätkä asiat ole sen jälkeen olleet entisellään.

Ei niin, ettenkö olisi tehnyt virheitä ja langennut sen jälkeen, eikä se ole ollut jatkuvaa vakaata nousua siitä lähtien. Kuitenkin voin sanoa tämän, että elämäni yleissuunta kääntyi tuona päivänä – tammikuun 12. päivänä 1975. Elämäni käyrä alkoi nousta ylöspäin ja on jatkanut nousuaan siitä saakka. 31 vuotta on kulunut tuosta siunatusta päivästä ja elämä ei ole ollut minulle samanlaista. Jos kuitenkin katsot tarkasti tuota nousevaa käyrää, niin huomaat, ettei se ole suora viiva, vaan aaltoileva, mutta pienet aaltoilut viivassa käyvät yhä pienemmiksi, kun pääsen lähemmäksi Herraa. En ole täydellinen, mutta riennän eteenpäin ja tämän Jumalan kohtaamisen ihanana sivutuotteena Hän paransi minut astmastani eikä minulla ole sen jälkeen koskaan ollut ongelmaa sen kanssa.

Vihdoinkin löysin, mitä ”uuden liiton elämä Hengessä” todella on – elämää, jonka Jeesus osti ristillä seurakunnalleen ja antoi sille helluntain päivänä. Halleluja!

LUKU 23

Täytetty Hengellä ja sen jälkeen

Filled With The Spirit And Thereafter

Kääntymykseni ajoista saakka olemme molemmat vaimoni Annien kanssa kuuluneet Brethren-kirkkoon. Se teki meille vaikeaksi hyväksyä oppia Pyhän Hengen kasteesta ja kielilläpuhumisen lahjasta. Olin jo kokenut jotakin Hengellä pukemisesta (ilman ”kieliä”) vuonna 1963 ja olin avoin vastaanottamaan myös kielilläpuhumisen lahjan, jos Jumala antaisi sen minulle. Niinpä minulla oli tapana kuunnella monia nauhoja kasteesta Hengessä, mutta Anniella oli vahvoja ennakkoluuloja tätä oppia kohtaan ja hän ei halunnut minun kuuntelevan sellaisia nauhoja peläten, että minusta voisi tulla helluntailainen. Nyt hän oli naimisissa kokoaikaisen työntekijän kanssa, jolla ei ollut edes selkeää käsitystä palvelutehtävästään. Meillä ei ollut edes kylliksi rahaa vuokrata talo ja asuimme vanhempieni kodin yhdessä huoneessa, jonka he olivat antaneet meidän käyttöömme. Ensimmäinen poikamme oli juuri syntynyt ja Anniella oli siis myös pieni vauva hoidettavana. Meidän oli haalittava kaikki rahamme voidaksemme ostaa pojallemme maitopuverta joka kuukausi. Nämä paineet veivät Annien masennuksen tilaan. Eräänä päivänä loppuvuodesta 1969 eräs sisar, jonka hän tunsi, kysyi häneltä haluaisiko hän tulla rukoushetkeen hänen kotiinsa. Annie meni hänen kanssansa. Kun hän vähän myöhemmin palasi, hän oli täysin muuttunut. Saatoin nähdä, että hän säteili. Hänelle oli tapahtunut jotakin. Hän kertoi minulle, kuinka oli epätoivoisessa hädässään huutanut Jumalan puoleen menneinä kuukausina. Vihdoinkin Jumala oli kohdannut häntä tuona iltapäivänä ja täyttänyt hänet Pyhällä Hengellä ja antanut hänelle myös kielilläpuhumisen lahjan. Hän oli tähän saakka ollut täydellisesti vastaan tätä lahjaa, mutta Jumala oli murtanut hänen ennakkoluulonsa ja kohdannut häntä. Siitä hetkestä lähtien hän alkoi rukoilla, että myös minä saisin tämän lahjan. Hän ei koskaan sanonut minulle, että rukoili puolestani eikä koskaan kehottanut minua etsimään tätä lahjaa. Hän ei tehnyt muuta, kuin rukoili salaa puolestani.

Yli viisi vuotta myöhemmin Jumala vastasi hänen rukoukseensa ja kohtasi myös minua – tammikuun 12. päivänä 1975. Kuitenkin seuraavana päivänä, kun Jumala oli kohdannut minua, aloin epäillä kokemustani. Olinko todella täyttynyt Hengellä? Olinko todella saanut aidon ”kielilläpuhumisen” lahjan, vai olinko vain keksinyt nuo puhumani tavut?

Minusta tuntui, että jos todella olin täyttynyt Pyhällä Hengellä, niin yksi todistus siitä olisi, että Raamattu (joka on Pyhän Hengen kirjoittama) tulisi minulle siitä lähtien uudella tavalla eläväksi. Niinpä päätin lukea Uuden Testamentin kokonaan läpi uudelleen – ja aloitin Matteuksen luvusta 1. Mietiskelin Kristuksen sukuluetteloa kaikkine ”syntymisineen” -- enkä saanut niistä mitään! Mutta kun pääsin jakeeseen 20, minuun iskivät sanat: *”...sillä se, mikä hänessä on sinnyt, on Pyhästä Hengestä!”* Tunsin, että Jumala puhui minulle suoraan. Se, mikä oli sinnyt minun sydämessäni edellisenä päivänä, oli Pyhästä Hengestä!! Olin niin ilahtunut, että ylistin Herraa tästä varmuudesta.

Herra alkoi sitten puhua minulle tämän kohdan kautta. Ennen kaikkea, samalla kun Maria yksin tiesi, mitä Pyhä Henki oli tehnyt hänessä ja useimmat toiset väärinymmärsivät häntä, niin myös minä yksin tiesin, mitä Pyhä Henki oli tehnyt minussa, mutta useimmat toiset väärinymmärtäisivät minua. Toiseksi, kuten Henki tuli Marian päälle synnyttääkseen hänessä Jeesuksen, niin myös Henki oli tullut minun päälleni ensisijaisesti synnyttääkseen Kristuksen minussa. Herra sanoi minulle, että kielilläpuhumisen lahja on ollut maailmassa paljolti väärinymmärryksen ja pahanpuhumisen kohteena ja että minun tuli nyt kaunistaa tämä lahja kristuksenkaltaisella elämällä niin, että ihmiset jälleen uskoisivat siihen. Siihen olenkin pyrkinyt menneiden 31 vuoden aikana.

Oli kuin tuosta hetkestä lähtien koko helvetti olisi päässyt irti minun ympärilläni Intiassa. Sana levisi kuin kulovalkea läpi seurakuntien, että ”Zac Poonen puhuu kielillä.” Tänä päivänä kielilläpuhuminen on tullut kunnioitetummaksi Intian kristikunnassa ja sen vastustaminen on lakannut, koska tuhannet uskovat ovat saaneet tämän lahjan, mutta vuonna 1975 asiat olivat Intiassa toisin. Ihmiset alkoivat levittää valheellisia tarinoita minusta, että minä vedin ihmisiä kielistä saadakseni heidät puhumaan kielillä!! Saatanalla oli ulkoilupäivä juoruilevien kumppaniensa kanssa kristikunnassa!! Pysyin kuitenkin lujana. En ollut edes odottanut puhuvani kielillä ja olin yllätynyt, kun Jumala antoi minulle sen lahjan. Ja kuten Hän oli varoittanut minua, useimmat väärinymmärtäisivät minua.

Aloin nyt opettaa raamatullista perustusta henkikasteelle siinä baptistikirkossa, jossa saarnasin. Opetin sitä viikon toisensa jälkeen ja muutamat, jotka olivat tietoisia voimattomuudestaan, alkoivat janota sitä elämässään. Aloitimme viikottaiset rukoukokoukset näiden muutamien puolesta.

Kolme kuukautta myöhemmin eräs hurskas karismaattinen saarnaaja tuli Bangaloreen ja pyysin häntä puhumaan baptistikirkossamme. Hänen kokouksissaan joukko seurakuntalaisia johdettiin kasteeseen Hengessä ja silloin baptistit todella hermostuivat.....

Saatanana oli raivoissaan, mutta Jumala toteutti suvereenisti päämääriään ja hiljaisesti suunnitteli tulevaisuuttani rakkaudessa.

LUKU 24

Erään vaiheen loppu ja uuden alku

The End of A Phase And The Beginning Of Another

Maan päällä ei tänä päivänä olisi mitään kristinuskoa, ellei olisi väkevää kastetta

Hengessä, jonka apostolit saivat Helluntain päivänä ja joka muutti heidät palaviksi Kristuksen todistajiksi, jotka veivät evankeliumin kaikkialle. Ei siis ole yllättävää, että Saatana on tehnyt Pyhän Hengen kasteesta kaikkein kiistellyimmän opin ja eniten väärennetyn kokemuksen tämän päivän kristikunnassa.

Kun saarnasin henkikasteesta siinä baptistikirkossa vuoden 1975 alkupuoliskolla, niin monet tuossa seurakunnassa hermostuivat, koska se ei sopinut ”heidän kirkkonsa perinteisiin.” Ristiriita perinteiden kanssa oli jotakin sellaista, jota myös Jeesus ja Hänen apostolinsa kohtasivat, missä vain saarnasivat (Mk. 7:13).

Heinäkuussa 1975 minut kutsuttiin Englantiin muutamia kokouksia varten. Siellä ollessani Herra puhui minulle varhain eräänä aamuna selvimmällä tavalla, mitä koskaan olin kuullut Hänen puhuvan minulle koko elämäni aikana. En silloin ymmärtänyt sen kaiken tärkeyttä, mitä Hän sanoi minulle, mutta ajatellessani sitä nyt 30 vuoden kuluttua, voin nähdä, että Herra kehotti minua valmistautumaan uuden vaiheen alkamiseen elämässäni ja työssäni. Minulla ei kuitenkaan ollut aavistustakaan, että minut viskattaisiin tuohon vaiheeseen heti Bangaloreen palattuani. Kuinka ihmeellisesti Herra meitä rohkaiseekaan nähdessään, että meidän on tulevaisuudessa käytävä läpi myrskyisten vesien. Kotiin tultuani huomasin, että melkoinen marmatus oli käynnissä baptistikirkossa koskien minun saarnaamistani. Jumala ei ole sekasorron, vaan rauhan Jumala – ja niinpä minä etsin rauhan tietä. Kutsuin seurakunnan diakonit yhteen ja kerroin heille, että minulla ei ollut mitään halua aiheuttaa sekasortoa eikä hajottaa heidän seurakuntaansa kysymyksellä Pyhän Hengen kasteesta. Sanoin heille, että jos he haluaisivat minun lähtevän, niin lähtisin hiljaisesti. He sanoivat haluavansa, että lähden heti. Kysyin voisinko puhua jäähyväissaarnan seurakunnalle seuraavana pyhänä. He sanoivat: ”Et.” Seuraavana päivänä he kuitenkin heltyivät ja antoivat minulle luvan puhua.

Ja niin minä saarnasin jäähyväissaarnani tuolle seurakunnalle sunnuntaina elokuun 17. päivänä 1975. Kerroin heille, että heillä oli edessään tärkeä ratkaisu, aivan kute israelilaisilla luvatus maan rajoilla. He voisivat joko mennä eteenpäin Pyhän Hengen elämään, tai jatkaa harhailemista uskonnollisten perinteiden erämaassa. Heti, kun olin lopettanut saarnani, veli, joka oli tuon seurakunnan apulaispastori, nousi seisomaan ja sanoi, että koska seurakunta oli hyljännyt sanomani, niin myös hän oli päättänyt erota virastaan ja jättää seurakunnan.

Vieraileva hurskas veli (joka oli saarnannut tuossa seurakunnassa neljä kuukautta aiemmin) oli profetoinut saarnassaan, että jos seurakunta hylkäisi sen, mitä minä opetin Pyhän Hengen työstä, niin Herra poistaisi minut heidän keskeltään ja käyttäisi minua kaikkialla Intiassa väkevällä tavalla heistä erossa.

Se oli erään vaiheen loppu elämässäni ja työssäni. Herra oli suunnitellut minulle jotakin uutta sen jälkeen, mutta tuolla hetkellä olin hämmentynyt enkä tiennyt, mitä oli edessä. Olin kuitenkin jonkin sellaisen kynnyksellä, jota varten Herra oli kouluttanut minua kaiken aikaa – tehdä opetuslapsia ja rakentaa Kristuksen ruumista. Tuo palvelutehtävä tulisi johtamaan voimakkaaseen vastustukseen ja vainoon – jonka kaltaista en ollut ennen kokenut koko elämäni aikana – lähes jokaisen kristikunnan uskovien ryhmän taholta. Jumala ei salli meitä koeteltavan yli voimiemme. Niinpä Hän ei sallinut minun kohdata sellaista vastustusta aikaisemmin. Tarvitsin siihen 16 vuoden valmistamisen.

Kun me kaksi tuona sunnuntaina jätimme Baptistikirkon, emme tienneet, mitä tekisimme seuraavaksi. Niinpä päätimme tuona iltana tavata rukouksen merkeissä kodissani. Meillä ei taatusti ollut mitään suunnitelmaa käynnistää uutta seurakuntaa. Rukoiltuamme sovimme tapaavamme uudelleen rukoillaksemme edelleen pitääksemme yhteyttä. Olin seuraavat kolme päivää paastossa ja rukouksessa etsien Herraa saadakseni ohjausta tulevaisuuteen. Kaksi perhettä liittyi meihin seuraavana

sunnuntaina ja me aloimme kokoontua neljä kertaa viikossa ja vietimme monta tuntia paastossa ja rukouksessa (kaikkina julkisina vapaapäivinä). Kun ajattelemme sitä nyt, niin näemme, että ”vauva” oli sikiämässä noina paaston ja rukouksen aikoina. Se oli ”ruumiin” – Kristuksen ruumiin paikallisen ilmenemisen – alku.

Tuohon aikaan eräs vanha erään helluntailaisen seurakunnan amerikkalainen pastori, joka oli jäämässä eläkkeelle ja palaamassa kotiin, tuli ja kysyi ryhtyisinkö hänen seurakuntansa pastoriksi hänen tilalleen. Sanoin heti: ”En,” sillä tiesin, että Jumala ei tahtonut minun liittyvän enää kirkkokuntaan kuuluvaan seurakuntaan. Se, mitä Jumala nyt halusi Bangaloreen, oli uusi viinileili.

Ja niin me menimme eteenpäin – päivä kerrallaan – Hengen johdossa, kuten pilven patsas johti israelilaisia erämaassa. Se oli jännittävää aikaa – virheiden tekemistä ja omista virheistämme oppimista. Emme esimerkiksi tienneet, kuinka käyttää Hengen lahjoja. Onneksi kenelläkään meistä ei ollut helluntailaista taustaa. Niinpä saimme kaiken opetuksemme yksin Raamatusta. Opimme kokeilemisen ja erehtymisen kautta mitä tulee profetiaan, kielilläpuhumiseen, selittämiseen ja parantamiseen jne. Väkimäärä kokouksissamme alkoi kasvaa hitaasti ensin 20:een ja sitten 30:een. Toiset tulijat olivat vilpittömiä, kun taas toiset tulivat vain saadakseen rahallista apua. Meillä ei ollut paljonkaan erottamisen kykyä noina aikoina ja väärät ”veljet” petkuttivat meitä monta kertaa, mutta me opimme virheistämme.

Kaikki me olimme kaukana täydellisyydestä, mutta olimme päättäneet pyrkiä täydellisyyteen. Se olikin seuraava vaihe.....

LUKU 44

Uuden liiton työmalli

The New Covenant Pattern Of Ministry

Heti Intian työmme alusta me päätimme, että noudattaisimme Uudesta Testamentista löytyvää mallia työmme kaikissa puitteissa – *emmekä sitä, mitä näimme ympärillämme olevissa seurakunnissa.*

Ensimmäisellä vuosisadalla Herra käytti apostoleja, profeettoja, evankelistoja, paimenia ja opettajia rakentamaan Hänen seurakuntaansa (Ef.4:11). Rukoilimme, että meillä olisi kaikki nämä viisi palvelutehtävää myös tänä päivänä seurakunnan rakentamiseksi Intiassa.

Apostolit: *Apostolit* olivat niitä, jotka perustivat seurakuntia ja nimittivät niiden vanhimmat (Apt. 14:23). He olivat hengellisiä isiä vanhimmille ja ohjasivat perustamia seurakuntia. He eivät tehneet seurakunnistaan kirkkokuntia, vaan antoivat kunkin seurakunnan olla itsenäinen.

Emme nähneet mitään apostolista palvelutehtävää ympärillämme olevissa seurakunnissa. Se, mitä näimme heidän keskuudessaan, oli enimmäkseen kaksi ihmistekoista seurakunnan hallintoyhteisöä:

(1) *Pyramiidisysteemi.* Tämä oli keskusvalvottu systeemi, jota johti paavi, superintendentti tai presidentti, jolla oli alaisenaan piispoja, joilla vuorostaan oli pappeja tai pastoreita omina alaisinaan, jotka sitten pyörittivät seurakuntia. Monissa seurakunnissa kaikki korkeammat asemat täytettiin vaaleilla! Tämä hierarkkinen malli jäljitteli *täydellisesti* liikemaailmaa.

(2) *Itsenäinen systeemi.* Tässä systeemissä jokainen seurakunta oli täysin itsenäinen ja eikä vastannut kenellekään. Valittu johtokunta kutsui palkatuksi pastorikseen miehen, jolla oli raamattukoulututkinto. Muutaman vuoden kuluttua tämä pastori löytäisi

suuremman seurakunnan, missä saisi paremman palkan – ja siirtyisi sinne. Sitten johtokunta laittaisi ilmoituksen lehteen ja löytäisi uuden pastorin seurakunnalleen!!

Kummassakaan näistä systeemeistä ei ollut hengellisiä isiä – vain valitut ja palkatut johtajat. Päätimme hyljätä nämä ihmistekoiset systeemit ja noudattaa sitä apostolista mallia, jota Uusi Testamentti kuvailee.

Profeetat: *Profeetat* (1.Kor.12:28) olivat niitä, joiden palvelutyö paljasti salaiset synnit ja epäonnistumiset seurakunnassa ja osasivat myös määrätä lääkkeet niihin (1.Kor.14:25). Heidän tehtävänsä oli haastaa, rohkaista ja rakentaa seurakuntaa (1.Kor.14:3). Sellaista profeetallista palvelutyötä nähtiin kuitenkin harvoin ajassamme. Se, mitä kyllä näimme, oli väärät profeetat, jotka pettivät uskovia uskottelemalla heille ennustavansa heidän tulevaisuuttaan (kuten ennustajat ainakin). Herra varjeli meidät sellaisilta eksyttäjiltä ja antoi meille keskuuteemme *aidon* profeetallisen palvelutehtävän.

Evankelistat: *Evankelistat* olivat niitä, jotka toivat ihmisiä Kristuksen tykö ja *lisäsivät heitä paikalliseen seurakuntaan*, mutta omassa ajassamme me näimme, että korostettiin ”*evankelioimisristiretkiä*,” joissa niitä, jotka tulivat Kristuksen tykö, **ei** koottu yhteen eikä muodostettu paikallisiksi Uuden Testamentin seurakunniksi. Useimmat *Apostolien Teoissa* kerrotuista kääntymisistä tapahtuivat *henkilökohtaisen* evankelioimisen kautta. Jumala antoi meille joitakin huomattavia henkilökohtaisia evankelijoita, jotka eivät ainoastaan tuoneet ihmisiä Kristuksen tykö, vaan myös lisäsivät heitä paikallisiin seurakuntiin. Kehotimme myös veljiämme ja sisariamme rukoilemaan, että Pyhä henki johtaisi heitä niiden luokse ympärillään, jotka olivat etsimässä Jumalaa pelkäävää elämää. Herra vastasi noihin rukouksiin ja lisäsi monia opetuslapsia seurakuntiimme. Meitä oli noin neljä perhettä, kun ensi kerran kokoonnuimme talossani elokuussa 1975, mutta Jumala on lisännyt meihin senjälkeen tuhansia maailman kaikista osista – ja suurin osa siitä on tapahtunut henkilökohtaisen evankelioimisen kautta.

Paimenet: *Paimen* (Ef.4:11) on seurakunnalle annettu *lahja* – eikä seurakunnan johtajan titteli (kuten tämän päivän seurakunnissa). Uuden Testamentin seurakunnan johtajia kutsuttiin *vanhimmiksi* – *ei pastoreiksi* – ja jokaisessa seurakunnassa oli aina enemmän kuin yksi vanhin. Niinpä päätimme, että jokaisella seurakunnalla, jonka Herra perustaisi kauttamme, olisi ainakin kaksi *vanhinta*. Joskus meidän oli odotettava jonkin aikaa ennenkuin löysimme miehiä, jotka kelpasivat vanhimmiksi, mutta vähitellen Herra antoi meille jumalaisia vanhimpia johtamaan jokaista seurakuntaa. Tarvitsimme kuitenkin monia paimenia (pastoreita) jokaisessa seurakunnassa (vanhinten lisäksi) auttamaan lauman paimentamisessa. Jeesuksen esimerkki osoitti meille, että yksi mies voi tehokkaasti paimentaa vain 12 aikuista. Niinpä 120 hengen seurakunta tarvitsisi 10 paimenta (pastoria). Jumala antoi meille monia paimenen sydämellä varustettuja veljiä huolehtimaan karitsoista ja lampaista, mutta emme vieläkaan ole päässeet yhteen paimeneen 12 ihmistä kohti.

Opettajat: Uuden testamentin *opettajalla* oli tehtävä opettaa uskovia. ”*tekemään kaikki, mitä Jeesus oli käskenyt*” (Mt.28:20). He eivät selittäneet Raamattua akateemisesti. Heidän opetuksensa oli aina käytännöllistä ja tarkoitettu johtamaan ihmisiä tottelevaisuuteen Herran käskyille – sellaisille kuin: ”*Rakastakaa vihollisianne, antakaa anteeksi kaikille, älkää menettäkö malttianne, älkää himoitko naisia, älkää etsikö ihmiskunniaa, älkää rakastako rahaa*” jne. (Mt.5:22-44; 6:1-24). Useimmissa seurakunnissa ympärillämme emme koskaan kuulleet mitään opetusta näistä totuuksista, mutta Jumala antoi meille opettajia, jotka opettivat näistä totuuksista kuinka totella sellaisia Herran käskyjä.

Työntekijöiden taloudellinen kannatus: Uudessa Testamentissa Herran palvelijoita *kannatettiin* taloudellisesti *kahdella* tavalla: Joitakin kannatettiin uskovien lahjoilla, kun taas toiset, kuten Paavali, *kannattivat itse itsensä*. Intiassa kuitenkin lähes jokainen

kristillisen työn tekijä oli joko seurakunnan palkattu työntekijä, tai häntä kannatettiin uskovien lahjoilla. Niinpä me näimme suuren tarpeen, että *muutamat* työntekijät Intiassa *kannattaisivat itse itsensä* ja siten demonstroisivat toista Uudesta Testamentista löytyvää kannatusmenetelmää – ja siten **palauttaisivat tasapainon**. Niinpä päätin kannattaa itseäni ja palvella Intian seurakuntia *ilmaiseksi*. Päätin myös, etten ottaisi mitään palkkioita kirjoistani enkä ääninauhoistani, jotka seurakuntamme julkaisi. Kehotin myös toisia vanhimpia noudattamaan esimerkkiäni. Olemme saaneet nähdä sen hämmästyttävän ihmeen, että seurakunnissamme Intiassa meillä on nyt yli 70 vanhinta, jotka ovat palvelleet Herraa ilmaiseksi monet, monet vuodet ja monet heistä palvelevat Intian köyhimmässä kylissä.

Raportit: Uusi Testamentti sisältää monta apostolien kirjoittamaa kirjettä, mutta noissa kirjeissä he eivät koskaan antaneet mitään raportteja työstään. He eivät myöskään pyytäneet rahaa itsensä eivätkä työnsä kannatukseksi. Kuitenkin lähes jokainen kristillinen järjestö (josta me tiesimme) lähetti säännöllisesti raportteja työstään – ja röyhkeästi pyysi ihmisiltä rahaa. Me päätimme noudattaa apostolien esimerkkiä – emme milloinkaan lähettäisi raportteja tai valokuvia työstämme, emmekä vihjaisi rahallisista tarpeistamme kenellekään muulle, kuin taivaalliselle Isällemme. Olemme noudattaneet tätä politiikkaa siitä saakka, kun aloitimme työn vuonna 1975 – ja Jumala on ylenpalttisesti täyttänyt kaikki tarpeemme. Paavali jakoi oman työnsä raportit vain työtovereilleen – ja me olemme tehneet samoin.

Toveruus: Toveruus (fellowship) ja yhteys Hänen opetuslastensa kesken oli Jeesuksen rukouksen ensisijainen kuorma *Johanneksen evankeliumin luvussa 17* ja se oli myös apostolien päämäärä. Kuitenkin suurin osa seurakunnista ympärillämme korosti toimintaa – kokouksia ja yhä lisää kokouksia – **eikä** toveruutta ja yhteyttä. Me arvostimme kokouksia. Silti meistä tuntui, että toveruus oli vielä tärkeämpää. Niinpä me järjestimme piknikkejä ja muita toimintoja, joissa pääsimme tuntemaan toisiamme paremmin. Pelasimme pelejä näillä piknikeillä nuortemme ja lastemme kanssa ja syvensimme toveruutta toistemme kanssa. Siten rakensimme keskuudessamme syvän toveruuden, joka oli kallis ja verraton.

Oli monia muitakin tämän kaltaisia alueita, joilla me teimme asioita eri tavalla kuin ympärillämme olevat seurakunnat. Se oli taistelua raivata näitä uusia teitä tehdä asioita ja palata Uuden Testamentin käytäntöihin. Saatana vastusti meitä raivokkaasti ja monet kristityt arvostelivat meitä, mutta Jumala oli kanssamme – ja muulla ei ollut väliä.

LUKU 45

Uuden liiton sanoma

The New Covenant Message

Kun ensiksi aloimme kokoontua yhdessä, me emme tunteneet voittoa – emme omassa elämässämme emmekä kotielämässämme. Kun katselimme toisia uskovia, me huomasimme, että myös he olivat samassa tilassa. Näin ollen emme voineet kääntyä kenenkään puoleen saadaksemme apua. Niinpä seurakuntana paastosimme ja rukoilimme usein ja säännöllisesti ja etsimme Herraa saadaksemme vastauksen. Käytimme useimmat yleiset vapaapäivät paastoon ja rukoukseen. Vähitellen Jumala alkoi ilmoittaa meille Sanastaan *uutta liittoa* koskevia totuuksia, joita emme olleet ennen tienneet. Kun aloimme ymmärtää näitä totuuksia, me vapauduimme yhä enemmän – ja elämämme ja kotimme *vähitellen* muuttuivat. Tunsin silloin velvollisuudekseni julistaa näitä totuuksia toisille. Minulle kävi selväksi, että Jumala kutsui minua korostamaan näitä Raamatun totuuksia, *joita toiset kristityt eivät saarnanneet*. Niinpä kuuntelin tarkasti, mitä toiset ympärilläni opettivat. Siten huomasin, mitä minut oli kutsuttu *korostamaan* opetustyössäni.

Täysi evankeliumi: Kuulin joidenkin saarnaajien käyttävän ilmausta *”täysi*

evankeliumi,"

mutta kun vertasin heidän opetustaan Raamattuun, huomasin, että he eivät lainkaan saarnanneet *täyttä* evankeliumia. *Heprealaiskirjeen* luvussa 4 Pyhä Henki kuvailee "evankeliumia" (jae 2, pitäisikö olla 3?) "menemisenä Kanaaniin" eikä vain "ulos tulemisena Egyptistä." Luin myös siitä, että Jumalan kansa oli pääsevä voiton "sapatin lepoon" (jae 9). Näin siis, että sanoma syntien *anteeksiantamuksesta* oli vasta puoli evankeliumia. Täysi evankeliumi sisälsi myös voiton synnin yli (lihassamme asuvien jättäjäisten surmaamisen). Kun sellainen elämä tuli vähitellen minulle todellisuudeksi, aloin saarnata *täyttä* evankeliumia.

Parannus: Useimmat evankelistat saarnasivat uskoa ainoana edellytyksenä syntien anteeksiantamukselle. Parannusta synnistä saarnattiin tuskin lainkaan. Ja vaikka parannus mainittiin, synnin juurta ei selkeästi määritelty *itsekkyydeksi*, *itsekeskeisyydeksi* ja *oman tahdon tieksi*. Niinpä ihmiset eivät tienneet, mitä heidän tarkasti ottaen olisi vihattava ja mistä käännettävä. Näin, että kutsumukseni oli selittää synnin juuri niin selkeästi, että jokainen tietäisi, *mistä* heidän oli tehtävä parannus.

Opetuslapsuus: Useimmille kääntyneille ei opetettu, että he olivat tulleet myös Kristuksen opetuslapsiksi. Kolmea opetuslapsuuden ehtoa (jotka Jeesus asetti) ei selitetty: (1) Jeesuksen rakastaminen yli kaiken (enemmän kuin kaikkia perheenjäseniä); (2) ristin ottaminen (kuoleminen itselle joka päivä ja (3) kaiken *omistamansa* hylkääminen (ettei ole kiinni aineellisessa omaisuudessa) (Lk.14:26-33). Tästä tuli siksi tärkeä korostus saarnaamisessani.

Kaste Pyhässä Hengessä: Melkein jokainen ryhmä, joka saarnasi kastetta Pyhässä Hengessä, opetti, että sen alkutodiste (initial evidence) on "kielilläpuhuminen," mutta minä näin, että useimmat niistä, jotka tätä opettivat, olivat maailmismielisiä ja rahan rakastajia. Toisessa ääripäässä taas näin joitakin uskovia, jotka olivat vakuuttuneita, että kaikki kielilläpuhuminen oli paholaisesta!! Jeesus opetti kuitenkin, että todiste kasteesta Hengessä olisi voima – voima **OLLA** Hänen todistajiaan, mitä tulee elämäntapaamme **eikä pelkästään todistaa puhumalla**. (Apt 1:8). Ja niin minä julistin sitä. Kielilläpuhuminen oli vain yksi Hengen lahjoista, jonka Hän antoi joillekin. Kantani vuoksi tässä kysymyksessä 'helluntailainen' väki antoi minulle leiman 'Brethren' ja 'Brethren' -väki antoi minulle leiman 'Pentecostal'!! Ja minä olin täysin onnellinen ollessani yhtä kaukana näistä kummastakin äärimmäisyydestä.

Armo ja armo: Uskossaolovuosieni aikana olin ajatellut, että sanat *mercy* (armo) ja *grace* (armo, kauneus, viehkeys yms.) tarkoittavat samaa asiaa. Mutta eräänä päivänä havaitsin, että "*mercy*" viittasi ensisijaisesti syntien anteeksiantamukseen, kun taas "*grace*" viittasi Jumalan antamaan voimaan synnin ja elämän koettelemusten yli (Hepr. 4:16; Room.6:14; 2.Kor.12:9). Ja tämä 'armo' tuli Kristuksen kautta (Joh. 1:17) ja oli saatavana vasta sen jälkeen, kun Pyhä Henki tuli asumaan ihmisessä Helluntain päivänä. Myös tästä tuli tärkeä osa sanomaani.

Kristuksen ihmisyys: Samalla kun kaikki kristityt palvoivat Kristusta *Jumalana*, niin harvat korostivat, että Hän oli myös *Ihminen*, jonka esimerkkiä me voisimme seurata. Jotkut, jotka kyllä korostivat Hänen ihmisyyttään, kielsivät, että Hän oli Jumala ollessaan maan päällä. Oli harvinaista löytää kristittyjä, jotka julistivat sitä tasapainoista raamatullista näkemystä, että Kristus oli täysi Jumala ja täysi Ihminen. (1.Tim.3 :16; Hepr. 4:15,16). Myös tästä tuli tärkeä korostus saarnaamisessani.

Raha: Kun käynnistimme työmme vuonna 1975, menestysevankeliumi (josta niin paljon kuulemme nykyisin) ei ollut muodissa, mutta silti kristityt rakastivat rahaa, aivan kuten nytkin. Jeesus opetti, että ne, jotka rakastavat rahaa, vihaavat Jumalaa (Lk. 16:13), mutta en milloinkaan kuullut yhdenkään saarnaajan saarnaavan tätä sanomaa. Useimmat seurakunnat opettivat vain jäseniään maksamaan kymmenyksensä.

Kymmenysten maksaminen kuului kuitenkin vanhan liiton lakiin, joka Kristuksessa oli lakkautettu. Minä saarnasin vapauttavaa *uuden liiton* sanomaa *iloisesta, salaisesta ja vapaaehtoisesta* Herralle antamisesta. Toinen näkemäni asia oli, että tuskin mikään seurakunta Intiassa (sikäli kuin minä tiesin) saarnasi lujasti sitä avioliitoissa vallitsevaa pahaa käytäntöä vastaan, että nainen toi lahjuksen (dowry) miehelle – käytäntöä, joka halvensi naisia kaikkialla Intiassa. Minä saarnasin väkevästi tätä häijyä käytäntöä vastaan ja kun toimitin vihkimisiä, niin otin allekirjoitetut todistukset sekä morsiamelta, että sulhaselta, jossa sanottiin, että rahaa ei ollut vaihdettu heidän eikä heidän vanhempiansa välillä.

Sielu ja henki: Tämä oli eräs aihe, josta ei saarnattu. Vanhan Testamentin aikana ei ollut mitään selvää ilmoitusta ihmisen sielun ja hengen välisestä erosta. Uusi Testamentti tekee kuitenkin selvän eron näiden kahden välillä (Hepr. 4:12). Koska useimmat kristityt eivät tunteneet tätä eroa selvästi, heitä petettiin ovelien saarnaajien psykologisilla tempuilla ja Pyhän Hengen lahjojen tunteisiin perustuvilla väärennöksillä. Niinpä minä opetin ihmisille, mikä ero on todella hengellisen ja sen välillä, joka on pelkästään sielullista.

Kristuksen paikallinen ruumis: Näin selvästi, että Jumalan lopullinen päämäärä oli tehdä kaikki Hänen lapsensa yhdeksi ruumiiksi Kristuksessa. Uuden Testamentin seurakunnan (church) tuli olla *ruumis (body) eikä seurakunta (congregation)*. Ruumiissa (kuten ihmisruumiissa) jokainen jäsen olisi liitetty toisiin jäseniin ja jokaisella olisi ainutlaatuinen tarkoitus. Kristus *yksin* olisi Pää ja kaikki toiset olisivat *tasavertaisia jäseniä*. Näin, että tämä oli seurakunnan malli, jonka Jumala tahtoi nähdä joka paikassa maan päällä ja niinpä minä päätin käyttää elämäni rakentamaan maan päälle sellaisia Kristuksen Ruumiin ilmaisuja missä vain mahdollista.

Uusi liitto: Kaikki nämä totuudet liittyivät siihen uuteen liittoon, jonka Jumala oli tehnyt ihmisen kanssa Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Näin, että suurin tarve uskovien keskuudessa oli, että heidän silmänsä avautuisivat näkemään uuden liiton suurempi kirkkaus verrattuna vanhaan liittoon. Tästä tuli siksi kaiken saarnaamiseni tärkeä työntövoima – ja se on sitä jatkuvasti.

Nämä olivat joitakin tärkeitä totuuksia, jotka Jumala osoitti minulle ja joita olen pyrkinyt julistamaan kaikin mahdollisin keinoin – saarnaamalla, kirjoilla, nauhoilla jne., – kanssauskovilleni.

Kuormani on ollut levittää näitä totuuksia kaikkialla Intiassa. Jumala näki kuitenkin sopivaksi levittää näitä sanomia kauemmaksikin – ihmisille myös monissa muissa maissa.

Kaikki kunnia tulkoon yksin Hänen nimelleen.

© Copyright -

This article has been copyrighted to prevent misuse. It should not be reprinted or translated without written permission from the author. Permission is however given for this article to be downloaded and printed, provided it is for FREE distribution, provided NO ALTERATIONS are made, provided the AUTHOR'S NAME AND ADDRESS are mentioned and provided this COPYRIGHT notice ["Copyright by Zac Poonen"] is included in each printout.

For further details, please contact :

CHRISTIAN FELLOWSHIP CENTRE,

40 DaCosta Square, St.Thomas Town, Bangalore - 560 084. INDIA. Phone :(91)-(80)-25477103

Email :cfc@cfcindia.com web : www.cfcindia.com